

ДАНИЈЕЛА ТРАЈКОВИЋ

ОНА И ОН

ОНА И ОН

Још је довољно млада
А опет
Можда је заволела хлад
И његову тиху нарав
Мада плава корита
Што леже на обалама
Бледог песка
Испод јесењих шума
Дају наду

Још је довољно млад
Па ипак
Можда су му кише
Испрале и последње трагове
Које су му преци поверили
На чување
Мада исписане хартије
Што сијају испод површина
Прозирних вода
Дају наду

Осећам да скрива
Лето испод изношеног капута

Чини ми се да му вири
Сунце испод откопчане кошуље

Могао бих се сав сместити
У једном њеном даху

Могла бих се заклети
Да његов извор моје вечности
Само што не накваси
Обоје

Скоро да сам сигуран
Да би њен кањон
Само мој зрак осветлио

Готово да чујем
Јецај његове кости
Коју крв љуби
Док исписује
моје име

Кад би сада устала
И затражила да поцепамо
Карте...

Кад би сада устао
Да окупамо свет
Да чист донесе
Новорођени...

Кад би сада...
Она...

Кад би сада...
Он...

КО САМ ЈА?

Ја сам младеж на небу
У облику птице раширених крила
Први слој океанских површина
Кроз које сунце ноктима пробија
Преживела богиња
Што ти ноћу улази у кревет
И удише у тебе еликсир инспирације
Одбегла робиња данашњег доба
Пребегла под твој кров
Да служи мушкости нежног дечака
Вештица која је преварила инквизицију
И зачарала твоје руке
Да стварају о мени
Невидљива жена
Која хода свуд уз тебе
Одаја
У коју само ти смеш да уђеш
Увод
Разрада
И закључак
Књиге о теби

СЛУШАЛАЦ

Нико више не жели
да слуша о мојој љубави
ни најбоља другарица
ни Бог
ни ти

ипак
постоји неко
ко је вољан да слуша

ето га ту је
мало даље од мене
турпија рогове
и удара репом
од задовољства

у мраку знам
да ме и даље слуша
по ударцима
и ужасном грохоту

нека га
не јурим га тамо
одакле је дошао

бар ме слуша

ЏУНГЛА

Црно трње
прекрива ми кожу.
Морам опет за Индију
да видим мудраца.
Он је ту на месту мога доласка
и прстом уперава у правцу џунгле.
Пратим га.
Џунгла једе трње.
Гола сам.
Гола пред мудрацем.
Вади из торбе сари
и облачи ме.
Џунџла је заводљива као ѿи,
каже,
Буди њеџова џунџла!
Покажи му да је он краљ џунџле,
али нико и ниџиѿа без ње!

КАДА МИСЛИМ НА ТЕБЕ

када мислим на тебе
моји корени
хране се хумусом
пију воду
бубре
и шире читавом земљом

мушкарци
савијају главе
уклањајући се побожно
свесни немоћи
пред богом

а ти
господар
чешљаш моје стазе
прскаш етерична уља
по мојим пољима
переш своје ране
на мојим термалним изворима
заспиваш у мојим долинама
где си себи
ископао гроб

СЕЋАЊЕ

кроз прозор
једне мени однекуд познате куће
прилепљена уз стакло
посматрам како свеће покушавају
да угреју неку девојку
добермани седе око ње и свирају виолине
гавран у свом свечаном оделу
стоји крај девојчиних ногу и нешто говори
бели лептири клизају се
по сатенској хаљини на њеном стомаку
брод са страном заставом прекрива месец
ветар се клади у свој живот
да га ниједна кост ноћас неће избећи
из свећа излазе голе виле
и играју грозничаво
трудим се да се сетим која је то девојка
кад сам је последњи пут видела
зашто тако лежи
тек ето видим тебе
улазиш у собу
ватра жели да искочи из огњишта
добермани бацају виолине
(као прекривене пеном за бријање
њихове њушке личе на рибе ван воде)
праве корак ка теби и стају
бацају поглед на девојку
и претварају се у воштане фигуре
гавран се побожно удаљава у један угао
лептири мењају боју у црвену
и губе контролу над клизаљкама
лепиш усне на чело девојке
намешташ њене праменове
дрхтавим прстима
вадиш црвене лептире
сакривене испод своје кошуље
и показујеш их девојци
али она остаје мирна
хваташ се рукама за косу
и окрећеш око себе
све док не постанеш
велики пар очију
Изненада
сетим се свега